

ZOR GÖRÜNEN ŞEREFLİ İŞ

M. Said ÇEKMEGİL

Kriter, Mart 1979

Çevrenizi kuşatan toplum, gün gün düşünmekten uzaklaşmış, heva ve hevesini putlaştırmış insanların yön verdiği bir kalabalıksa... İnsanlar artık, gününü gün etmekten başka bir emel taşımıyorsa... İlim, izbelere itilmiş, şarlatanlık meydanlara hakim olmuşsa... Tefekkür mistiklik, safsata fikir diye sunulabilmişse... Zulme adalet, adalete zulüm deniyorsa; mümin kendisini, elbette gurbette hissedecektir.

Akı karasından seçilemeyen uzun bir gecenin insanları arasında, yollarını bulsunlar diye kibrit çakan, mum yakan çaresizlere iman projöktörlerini çeviriniz de bir bakınız. Hallerinden razı olarak yaşayan zavallılar, nasıl rahatsız olacaklar... Halk kendilerine el fenerleriyle, kandillerle ışık tutmuş olanlardan razı, müteşekkirene bir yaşantıyla akıp giderken; önder edindiklerinin kandillerini sönmük bırakan projöktörlerden süzülen ışıklarla birden bire gözleri kamaşanların şaşkınlıklarıyla karşılaşsınız. İşte bu karmaşıklıktan istifade edegelen kandilciler, mumcular fırsatı asla kaçırmak istemezler; şuursuz kitleleri, yollarına ışık tutan projöktörleri kırmaya yok etmeye sevkederler.

Bu misal cahiliye keyfiliğinin hakim olduğu toplumun her kesiminde ayrı ayrı görüntülerle sahnelenmektedir. Nebiler (s) bu cahiliye oyunlarını bozmakla vazifeli oldukları için, mukallit müşrik toplumlar tarafından daima bozguncu olara gösterilmişlerdir. Hz. İbrahim niçin yakılmak istenmişti? Hz. İsa neden öldürülmek istendi? Hz. Musa taa.. çocukluğundan beri niçin yok edilmek isteniyordu? Hz. Nuh durup dururken mi kavminin aleyhinde dua etmişti? İslâm'ın son nebisi Hz. Muhammed (s) muhitinin verdiği acılara sonuna kadar nasıl katlandı?

Kendilerine rahmet olarak gönderilen Peygamberleri yadırgayan toplumlar hangi evsafta bulunuyorlardı da böyle yozlaşmışlardı? Onlar demiyorlar mıydı ki, **“biz, babalarımızın dini üzerinde bulunmak istiyoruz...”** Hurafelerini, heva ve heveslerini din edinen bu cahiliye insanları demiyorlar mıydı ki; **“büyüklerimizden böyle gölük böyle gideriz.”**

Bugün de, büyüklerimiz, üstadlarımız, hocalarımız asırlarca bize dini böyle öğrettiler, biz onların sözünün üstüne söz koymayız; biz kim oluyoruz ki, ana kaynaklara uzanalım? Hocalarımızın dedikleri kitaba ters de düşse yine de onlara bir şey diyemeyiz; biz onlara **“ölünün yıkayıcısına teslim olduğu gibi teslim olmuşuz”** diye laf eden kalabalıklarla, dünkü cahiliye toplumları arasında ne gibi, hangi farklar buluruz? Resulullah'a karşı olan cahiliye insanı da kendilerini Hz. İbrahim, Hz. İsmail gibi yüce nebilerin yolu üzerinde görerek ibadet ettiklerine kendi kendilerini ikna etmemişler miydi?

Mümin olarak kendinizi, Allah Resulünün sünnet-i seniyeleri üzerinde bulunmaya; yâni gücünce, dine sormadan katılan beşeri ilâveleri, avama hoş görünmüş kıssacıların hurafeleri, ya da devrine ait fer'i görüşleri elemeye teşebbüs et bakalım ne göreceksin?

Sevgili son Peygamberimizin sünnetine uyabildiği kadar uymaya çalışan Müslümanların çektiği eziyeti sen de çekmeyecek misin? En azından eski dostlar göz yaşı gibi şıpır şıpır dökülüp kaybolurlar. Buna mukabil, uzakta pırıl pırıl ışıldayan yıldızlar misali aydınlık getiren bulabilseniz bile; onların da bir kısmı, sizin doğru yolda olduğunuza hüsnüzan ettikleri halde, avamî kalabalıklarının teveccühlerini kaybetmemek için sizden uzak dururlar. Artık taşıyamıyorlarsa sizi bu cahiliye insanları, bir muhakemeye tabi tutmadan hemen afaroz ederler. Ve siz bir an için kendinizi yalnız hissedersiniz mahzun olursunuz. Kur'ân'ı rafa, düşünceyi arraf'a bırakan bu mezhepsiz topluluklardan artık, ister istemez kopmuşsunuzdur.

Allah Resulleri gibi, ecirlerini Allah'tan başkasından beklemeyen; Hak rızasına zıt teveccühlere talip olmayan mümine ne gam? Onlar heva ve heveslerini sevdiği büyüklerini rablaştıranlardan uzak, yalnızlıklara katlanabiliyorsalar; bu, onlar için zor görünen, fakat çok şerefli bir iştir. (22/İKTİBAS/15 ŞUBAT 1982)